

ВЗ'ЯЗОК СТРАТЕГІЇ І ХОДУ РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙ В ПЛАНУВАННІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Ставицький О.В., аспірант

Національний університет харчових технологій

Стратегія управління інноваційними процесами є лише одним з інструментів управління підприємством, хоча і дуже важливим. Вона включена в комплекс видів діяльності, що забезпечують ефективність відтворювального процесу в майбутньому. З цього логічно випливає, що інноваційна стратегія вимагає органічного з'єднання з порядком планової реалізації інновацій. Таке з'єднання обумовлює якість стратегічного управління інноваціями.

Оцінка якості стратегічного управління інноваційними процесами не має сенсу, якщо вона дається сама по собі, у відриві від досягнутих протягом тривалого часу результатів виробничо-господарської діяльності підприємства. Критерієм оцінки є відповідність потребам підприємства, забезпечення покращення продукції та технологій. Видатні вчені, як А.А. Голубенко, С.І. Мельник, І.В. Федулова стверджують що показником спроможності підприємства для розвитку інноваційної діяльності є його інноваційний потенціал [1, 2, 3]. Однак для цього необхідно оцінювати інновації не тільки з точки зору безпосередніх, короткострокових результатів і виконання планів підприємства. Першочерговим є довгострокове та ефективне забезпечення задоволення потреб в якісній продукції.

Інноваційна стратегія – лише одна з рушійних сил розвитку складного механізму підприємства. Вона не існує ізольовано в якості самостійної проблемної області управління. Необхідно звернути увагу на область, яка до цих пір випадала з поля зору керівництва підприємства, орієнтуватися насамперед на короткострокове виконання планів. Так само як і військова стратегія вимагає тактики реалізації, інноваційна стратегія вимагає планомірного забезпечення. Під цим ми розуміємо насамперед систему довгострокових, середньострокових і короткострокових планів і деякі інші фактори, які не можна оцінити однозначно (ресурсне забезпечення, організація і т. п.). У свою чергу високі економічні результати, що досягаються в ході виконання середньострокових і короткострокових планів, створюють сприятливі умови (ресурсні та ін.) для реалізації інноваційних планів.

У практиці підприємств було і залишається багато проблем «з доведенням до кінця» реалізації планів, проектів і ідей. В області інновацій мова йде про типову проблему: як швидше пройти весь цикл «дослідження-

розробка-виробництво-споживання», тобто не зупинятися на шляху між зародженням винаходу і використанням споживачем реалізованої інновації.

Існуюча система планування на промислових підприємствах не завжди здатна врахувати і забезпечити те, що виходить за рамки звичайного управління освоєним виробництвом. Перш за все це відноситься до інновацій: впровадження нових виробів і технологій. Однією з головних причин такого становища є те, що стратегічне управління інноваціями до сих пір недостатньо і без необхідного тимчасового випередження ув'язується з планами реалізації.

Планування впровадження нових виробів і проведення найчастіше пов'язаних з ними технологічних інновацій, заснованих лише на плані науково-технічного розвитку, не сприяють покращенню описаної ситуації. Існує недостатній зв'язок плану розвитку науки і техніки з іншими частинами плану підприємства та обумовлена цим значна ізольованість інновацій призводять до того, що у відповідних розділах техніко-економічного плану не створюються необхідні передумови для забезпечення реалізації інноваційних планів.

Відреагувати на супутні зміни – означає зробити перший і необхідний крок для того, щоб вони своєчасно могли отримати своє відображення в рішеннях, прийнятих на рівні, відповідному радіусу дії інноваційних процесів. Забезпечення своєчасної реакції середовища діяльності поки що залишається проблемою, з якою періодично стикаються підприємства.

У цьому зв'язку, як висновок, необхідно підкреслити значення стратегічного аналізу життєвих циклів продукції та технологій для планомірного забезпечення реалізації інноваційної стратегії. Саме такий аналіз дає можливість визначити, коли фаза скорочення і загасання застарілого виробництва почне змінюватися настанням строку служби нового покоління продукції та відповідних технологій (з новими життєвими циклами), а тим самим створює основи для правильного просторового і часового розподілу реалізації інновацій і для вирішення інших, пов'язаних з цим питань.

1. Голубенко А.А. Анализ возможностей инновационного развития в процессе формирования стратегических направлений инновационной деятельности предприятия / А.А. Голубенко // Экономика промышленности. – Донецьк : Інститут економіки промисловості НАН України, 2002. – №2 (16). – С. 80-84.

2. Мельник С.І. Оцінка складових формування інноваційного потенціалу підприємства. / С.І. Мельник // Економічні науки: Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. – №5. – Т.3. – С.103-107.

3. Федулова І.В., Теоретичне обґрунтування сутності інноваційного потенціалу / І.В. Федулова // Економічні науки: Вісник Житомирського Державного технічного університету. – 2009. – №1 (47). – С. 210-214.

Міжнародна стратегія економічного розвитку регіону: матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції, м. Суми, 19–21 червня 2012 року / за заг. ред. О. В. Прокопенко. – Суми : СумДУ, 2012. – С. 115-116.